

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Det er da i hvert fald en nyhed, hr. Ove Fich kommer med her fra talerstolen, at man har sid-det på et topmøde i 1989 og godkendt noget. Man får at vide, hvad Kommissionen agter at foretage sig, og så ryster man på hovedet, eller også nikker man, men på et topmøde foregår der jo ikke en reel behandling af et handlings-program. Det er da vist heller aldrig sket tidligere. Jeg vil da gerne af hr. Ole Fich have at vide, hvornår det er sket.

Steen Gade (SF):

Alt for længe har debatten i Danmark om EU været domineret af nogle højtråbende grupper, først og fremmest styret af Venstre sammen med mere elitært tænkende folk i presse og statsadministration, som har ment, at EU-debat-ten kun handlede om, at vi skulle have de dan-ske forbehold væk.

Foruden at være en hån mod befolkningen og selve folkeafstemningsinstitutionen er det efter min mening også et udtryk for manglende for-ståelse for, hvad der rent faktisk rører sig i den danske befolkning. Den ønsker ikke – og med rette ikke – at blive trådt på.

Derfor håber jeg, at vi i dag kan få en helt anden debat om nogle væsentlige ting, og de tre områder, som jeg vil koncentrere mig om, er for det første, hvordan det reelle trusselsbillede ser ud i Europa i en ny situation, for det andet behovet for at udvikle en ny økonomisk model for alle landene i vores rige verdensdel, og for det tredje den særlige forpligtelse for Danmark som et land, der har sagt ja til Maastricht-Trak-taten på særlige betingelser, netop Edinburgh-Afgørelsen og de synspunkter, der er formuleret i det nationale kompromis.

Debatten finder sted i dag, efter at Sverige og Finland har sagt ja til medlemskab af EU og Norge har sagt nej. Vi kender altså EU's udstrækning indtil næste regeringskonference og næste optagelsesrunde, og det vil sige, at vi kan konstatere, at stort set hele Vesteuropa er blevet medlem af EU, og den nye beslutning på regeringskonferencen i 1996 – den vigtigste beslutning på 1996-konferencen – bør være, at der tages konkrete beslutninger om en tidsplan for åbningen af EU mod Central- og Østeuropa. Det er vores historiske forpligtelse at bruge alle kræfter på at sætte denne sag først på dagsordenen.

Først om trusselsbilledet i Europa. Udenrigs-ministeren har ret i, at det først er nu, situatio-nen efter Murens fald er ved at udkrystallisere sig. Derfor skal regeringen have ros for kraftig støtte til OSCE-processen og også til synspunk-tet om, at Rusland ikke må isoleres.

Men samtidig kan jeg ikke tilbageholde en kritik af de formuleringer, der er i udenrigsmi-nisterens og også i statsministerens tale om Vestunionen. Jeg kan ikke forstå, når man erklærer, at regeringen handler på grundlag af Edinburgh-Afgørelsen og dermed med klare forbehold, når det handler om forsvarspolitisk samarbejde, og når det handler om Vestunio-nen, at man så ikke også sætter det ind i de afsnit, hvor man behandler Vestunionen.

Man kunne jo da også have noteret, ligesom jeg har gjort i debatten, at der faktisk nu er fem lande, som ikke er medlem af Vestunionen – et synspunkt, jeg tidligere har hørt udenrigsmini-steren fremføre. Vi skal fra SF's side stadig min-de regeringen og andre om, at det er realiteten, og at det danske forbehold her skal tages alvor-ligt.

De syv farer, som jeg ser for Europas sikker-hed, og som jeg kort vil ridse op, er nok lagt op på en anden måde end den, vi plejer, når vi dis-kuterer sikkerhedspolitik, men det tror jeg er nødvendigt.

For det første mener jeg, at den alvorligste sikkerhedsrisiko i Europa er den stigende øko-nomiske ulighed, massearbejdsløsheden, ulig-heden mellem Øst- og Vesteuropa og uligheden som en rå kapitalisme, en voldsom rå kapitalis-me, som de central- og østeuropæiske lande er ved at lave internt i deres lande. Det vil sige, at økonomisk sikkerhedspolitik og herunder også en social arbejdsmarkedspolitik er afgørende sikkerhedspolitiske elementer i de kommende år. Det gælder i Europa i forholdet mellem Øst og Vest og i forholdet mellem EU og landene i Nordafrika.

For det andet er der risikoen for, at smitten fra Jugoslavien breder sig, slår ud i etnisk udryd-delse, ekstrem nationalisme osv. Derfor er det afgørende, at man fastholder balance i FN-ind-satsen, og at man fastholder forbindelser mel-lem de europæiske lande, USA og Rusland, at man styrker OSCE. Og jeg er tilfreds med, at den danske regering agter at prøve at blive for-mand for OSCE, som det blev sagt af udenrigs-ministeren. Men her mener jeg også klart, at det skal siges, at det efter vores opfattelse ikke er Vestunionsopgaver. De ligger et andet sted – det er afgørende.